

Издаје суботом.

Цијена:

За ЦРНУ ГОРУ на год. 4 ф.,
на по године 2 ф., на четврт
године 1 ф.За АУСТРО-УГАРСКУ БОС-
НИЈУ и ХЕРЦЕГОВИНУ на год.
6 ф., на по год. 3 ф., на четврт
године 1 ф. и 50 новч.За све остале земље годишње
20 фран. у злату, на по године
10 фран., на четврт год. 5 фран.

ГЛАС ЦРНОГОРЦА

ЛИСТ ЗА ПОЛИТИКУ И КЊИЖЕВНОСТ.

Пратплата шаће се поштанском
упутницом непосредно админи-
страцији „Гл. Црног.“ на Цети-
ње, или отпратити новина
на коју драго пошту, а коме је
парунице, може се пратити
код г. *Дера Рамадановића*, К. Ц.
агента у Котору, а у Србији код
г. *Миле Стајића* књижара у Био-
граду. Дописи се шаљу уред-
ништву. Рукописи се не враћају.
За огласе плаћа се: за сваку
ријеч или за број од пет цие-
ра по 8 новчића за први пут, а
за сваки даљи пут по 2 новч.

ДВРСКЕ И ДИПЛОМАТСКЕ ВИЈЕСТИ.

У суботу, 17 јуна, прослављен је дан рођења Њ. В. Престолонашљедника Књаза Данила по свој држави најодушевљеније; једино на Цетињу била је прослава због смрти Војводе Ђуро Матановића, ограничена. Варош није била по обичају заставама искићена, ни у очи радосног дана осветљена, а и свирање музике и свечана забава друштва Цетињске читаонице и Горског Вијенца изостала је услед тога. На Цетињу било је само у суботу благодарене у манастирској цркви у присуству Височајшевог Владикајшевог Дома, дипломатског тијела, државних великодостојника и многобројног чиновништва и грађанства, а послје благодарене примао је Њ. В. Престолонашљедник у свом Двору честитања по одређеном церемонијалу.

— Г. Ј. де ла Булицјер, министар резидент француске републике, повратио се прошле недјеље из Париза са одсуства.

— Г. барон Макио, министар аустро-угарски отпутовао је у унутрашњост Црне Горе.

— Г. полковник Ф. М. Вардрон, енглески војни аташе, и г. полковник Пелеран, француски војни аташе при нашем Двору, стигли су прошле недјеље на Цетиње.

— Г. Аларик, француски консул у Скадру, дошао је на Цетиње.

ПОЛИТИЧКИ ПРЕГЛЕД.

Цетиње, 23 јуна.

Међународне чете које су окупљене у Кини, кад су на јуриш узеле такуске форнице, још су имале три црне тачке да изврше, које још и сада узнемирују све јевропске велесиле. Једна је црна тачка била: судбина опседнуте вароши Тијенчина. Странци, које је кинеска опсада затекла у тој вароши, претрпјели су ужасне дане. Била је то опада пуна гривота, па је право чудо, да су са свијех страна притиснути несретници издржали све те патње, док им није у потоњи час стигла помоћ од савезних међународних чета и ослободила их од очигледне пропасти. Ма да су веома нејасно вијести о операцијама, које су довеле до ослобођења Тијенчина, ипак изгледа да би се по њима могло закључити, да су чете великих сила наступиле у неколико колона. У Тијенци су према тијем вијестима прва продрла енглеско-америчка одјељења, док су Руси, који су имали пољске батерије, то омогућавали тиме, што су својим топовима ућуткали кинеске топове који су били постављени код арсенала, који лежи источно од вароши.

Било међутим како му драго, била највећа заслуга при ослобођењу Тијенчина на енглеско-америчкој или руској страни, велесиле могу бити задовољне, што се је постојеће несносно стање у Кини мало поправило и што им је остао један задатак мање, који се је имао ријешити.

Друга црна тачка, која је велесиле веома узнемиравала, била је

судбина експедиције адмирала Сејмура. Он је у намјери, да из тешке неприлике ослободи посланике јевропских велесила, кренуо са 2000 људи пут Пекинга, али на том путу био је опкољен недалеко од Тијенчина од кинеских чета, које су му не само пресјекле пут до Пекинга, већ и повратак у Тијенчин. Претрпјо је велике губитке и његов положај био је очајан. Звао је у помоћ, али му се помоћ није могла послати, јер су међународне чете заузеле биле око ослобођења Тијенчина. Тек кад је ово пошло за руком, послато је једно одјељење од 2000 момака под заповједништвом руског подполковника Ширињског, да спасе адмирала Сејмура, у чом су потпуно и успјели. Сејмур са својом четом избављен је и налази се сада заједно са својих 200 рањеника у Тијенцину.

Тако су међународне чете у најкраћем времену постигле три знаменита успјеха: освојиле су Таку, ослободиле Тијенчин и спасиле Сејмурову експедицију. Али трећа црна тачка, т. ј. судбина јевропских посланика у Пекингу, још је неизвршена. Стање посланика и јевропских поданика у Пекингу најнесретније је; сад се сигурно зна, да је њемачки посланик убијен још прије 14 дана, а то исто говори се сад и за француског и енглеског посланика.

Јевропска посланства су у Пекингу готово сва спалена и разорена, а посланици и њихови поданици утекли су у енглеско посланство, које кинеске чете непрестано бомбардују. Ко зна, хоће ли од Јевропца остати ко жив, док међународна војска стигне до Пекинга.

Потоње вијести јавиле су до душе, да је руски полковник Стесел са 10.000 војника кренуо пут Пекинга, али та се вијест мора примити са највећом резервом. Та је експедиција до дунге пет пута јача од Сејмурове, али за то ипак није искључена опасност, да би и њу Кинези могли зауставити и опколјати. Јер како најновији гласови јављају, око Пекинга има око 40.000—60.000 кинеских чета, којима придлазе Боксери са свих страна. Ту је дакле на окупу велика сила, која се не може омаловажити. Ту ће јамачно доћи скоро до великог одлучног сукоба између ратујућих странака.

Али и јевропске велесиле спремају се енергично да савладају опасни устанак у Кини. Највећу одлучност показује Русија. Царским указом од 10 ов. мј. стављене су на ратну ногу чете сибирског и амурског војног округа; та војска износи од прилике 44.000 пјешака, 16 000 коњаника, 2 600 тобџија, 1360 официра, 3600 подофицира и 220 топова. Позивањем козачких резервиста под заставу, коњица би се могла умножити, још са 8000 војника, те тако би цјелокупна руска војска, намијењена угушивању немира у Кини, заједно са оним четама, што се већ налазе на кинеском и манџурском земљишту, износила око 90.000.

Мобилисање овако велике руске војне снаге изгледа да није задовољило остале велесиле, јер ове се боје, да ће Русија предузети главну акцију у Кини и водити главну ријеч у овом спору, сувише да би могла у каквој згоди штогод и само-

стално предузети. Али Русија је јасно изјавила своју мирољубиву и несебичну намјеру, за што она иде у Кину, па зато се мора сматрати баш правом срећом, да се иза леђа огромне Кине налази велесила, која може тако импозантну војну снагу за кратко вријеме спремити на бојиште.

У потоње вријеме не стижу скоро никакве вијести са југо-афричког бојишта, те се чини, као да је наступило или неко привремено примирје, или да ствари за Инглезе не стоје добро. Ово потоње изгледа приличније, јер док се Инглези још ни у Преторији добро утврдили нису, докле Бури у залеђу Инглеза добивају доста значајне побједи. Тако је бурски генерал Девет ударио 11. јуна на енглеску колону од 140 момака, који су пратили 61 вагон хране за Робертсову војску. Ствар се свршила тиме, да су се 140 Инглеза предали и да Роберте није добио испекивану храну. Ово се десило око Хајлбронна на железници, сјеверно од Крошштада. Други сукоб десно се исти дан код Вајнбурга, опет близу железнице у Оранжу, између Влемфонтена и Крошштада.

Потоња пак вијест, што је Роберте јавно, потврђује, да су Бури узмоћу Хајлбронна и ријеке Реностера заробили Инглезима 50 кола чебаке и сву пратњу од 150 момака. Инглези су послали војску у помоћ, али као да је иста судбина снашла и ту помоћ. Исто тако потврђује Роберте, да су Бури заробили и цијелу једну регименту, а у исто вријеме, кад се ово десило, снашла је Инглезе и друга несрећа код Крошштада. Бури су навалили око железнице на раднике Басуте и енглеске инжењере, који су радили, па је при томе 20 радника ипак убијено, што рањено, а 200 заробљено.

Према томе је јасно, а и значајно за познавање садашње ситуације, за што се је Роберте одлучно одупро намјери енглеске владе, која је хтјела, да једну дивизију са југо-афричког бојишта пошаље у Кину. Роберте је влади одговорио, да не може отпустити ни једнога момка.

Инглези имају у Оранжу шест дивизија војске и не могу да Буре оћерају из близине гвозденог пута, који везује Роберте са морем. Сада се надају, да ће се Булер скоро састати са војском маршала Роберте па мисле, да ће онда раздвојити бурску војску у Оранжу од оне у Трансвалу и онда их лакше савладати.

Да прикрију све ове своје недаће, Инглези јављају сваки час, како енглески генерали Булер, Брабант, Рундле и Метуен раде да опколе Девета и да су у том готово и успјели. Колико је међутим истине у тим вијестима, види се отуд, што телеграф за толико времена — мудро шутти.

Бурска депутација креће из Америке у Француску. И ако није су успјели код америчке владе, они се ипак надају помоћи од америчког народа. Избор пресједника америчких савезних држава је близу,

па се Бури отуда надају, да ће глас америчког народа принудити владу, да посредује у корист бурске независности. А и Инглеска има сада тако много опасних послова и Африци, и у Индији, а нарочито у Кини, те се Бури још ипак могу надати повољном исходу њихове јуначке борбе.

Војвода ЂУРО МАТАНОВИЋ.

Ево нам опет неумитна смрт отрже једног старог ветерана, класичног типа правог црногорског главара, који у низу дугих година својег истрајног и ријетког службовања стече изобилну љубав и харност владоца и народа.

Војвода Ђуро Матановић није више међу живима. Његов прах предат је у крило црне земље, али његов рад, његове заслуге за корист Црне Горе никада се изгладити неће из срцаца благодарних потомака.

Покојник се родио 1825 год. у оно тешко доба за Црну Гору, када поред јунаштва требаше знања и вјештине у одбрани против непријатељу и савлађивању животне потребе народне. Својом благошћу, добротом срца, разборитишћу и прегоњаштвом задобио је народну љубав, те његово име допре и до Господара Црне Горе, неумрлог Данила, који га постави народу за капетана. Био је у свима бојевима са Господаром и послје чувене граховске побједи постављен је за војводу и члана сената на Цетињу. Данашњи сретновладајући Књаз особито га је волио, јер опасно бијаше у њему човјека, који свестрано појима потребе земље и прилике народне, за које као марљива пчела приносу бијаше свом снагом и знањем, да пружи могућу помоћ. Издржао је два затвора: у Жупском манастиру и Острогу, гдје је живот о коњу висео. Био је постављен и за предсједника Великога Суда, а уз то вршио по потреби и друге државне дужности. Управљао је државном касом познат као вјерни Аристид, а извршио је и неколико мисије на страни на корист земље и народа. Уморен од тешких трудова, осјетивши малаксалост, замолио је одмора, непрестајући једнако давати савјете и упутства из уобичајеног народног законодавства, којег је скроз и скроз познавао, судећи народу пуних педесет година, не огријешивши се ни о коме. Поред свију дужности, покојни војвода бијаше у друштву пријатан, весео, љубазан у опхођењу — никога ни у чему да увриједи, те је оставио најпријатније успомене у народу.

Понљедњих година болест га је сасвим савладавала, те ни из куће. Изавршена њега укућана и строга дијета усилена су му продужавале његов живот. Честе посјете нашег Господара и свију државника, као и народа тјешиле су га и чиниле, да заборави на тјелесну немоћ. — Дан за даном и угаси се онај живот, који је прожет био сунгим добром, за ким

чанства биће 28 о. м., а за тијем ће се ученици распустити својим кућама.

(Са Гутенбергове прославе из Мајнца.) На типографској изложби у Мајнцу наш ободски Осмогласник постигао је најјефтинији успјех, што се најбоље види из одавна њемачке штампе. „Келнише Цајтунг“ један од највећих њемачких листова, у свом извјештају са ове изложбе, опажајући да одјељене најновијих типографских производа није потпуно, вели од ријечи до ријечи: „Напротив ова изложба изванредно је богата старим мајсторским типографским дјелима. Само једно, може се рећи бисер изложбе, да истакнемо. То је најстарија словенско-хирилска црквена књига, која је из Црне Горе овамо донесена. Књига произлази из најстарије хирилско-словенске штампарије, која је у Црној Гори своје сједиште имала.“ На слиједи опис књиге и извод из њеног предговора. Посљедњи дан свечаности, на скупуштини људи од науке, наш уредник је држао предавање, у ком је историјски растумачио ову појаву прве хирилско-словенске штампарије у Црној Гори, и њен велики значај за цео српски народ. То предавање је било бурно поздрављено и у изводу телеграфом достављено свим главним њемачким листовима. Тако наводимо и у бечкој „Н. С. Преси“ извод тог предавања, које га назива веома интересантним. Наш се уредник данас из Мајнца повратио и у идућем броју наш лист допиће у цјелини његово предавање као и извјештај са ове културне свечаности.

РАЗНЕ БИЉЕШКЕ.

(Из Аласке.) Један брат, који је као и многи други отишао у Аласку, да тражи злата, пише слиједеће писмо својој другој, које је штампано у листу „Слободни“ српском листу у Сан-Франциску. „Драги пријатељу! Последње писмо које сам добио, писано је у фебруару, а да ово поштем, коштаће ме долар, па ипак би платио драге воље за свако писмо које добијам, десет долара. Берингово море смрануто је у недоглед. Вријеме за прошла два мјесеца, бијаше лијепо. Најхладнији дан што га до данас имасмо, биљежио је 12 степени испод нуле, а то заоста није Бог каква студен, кад чаша ракије кошта само пола долара. Ја сам се угњијездио једно четири миље удаљено од Кап Неме, саградио сам малу колибину на обали. Ја сам овамо с тога, јер могу у околини скупљати дрва за гориво, пошто се у граду осјећа оскудица у дрвима. Дрва догоне са растојања од десет миља, а у прољеће, без сумње, то ће растојање одекочити на двадесет миља. Закупио сам овдје 45 клафтера дрва за дванајест дана и продао их на мјесту клафтер по 10 долара. Храна је прилично скупа, врећа брашна долара 6, масло долара 25 фунта, млијеко 2 долара еуд, а остало у сразмјери остим ракије, која кошта пола долара чашница. Прошлог љета овдје је било живо, свако је имао новаца, па ипак има их сада доста без пребијене паре, без хране и огријева. Појим се да ће на прољеће бити навала, али ако можеш кога зауставити, заустави га кумим те Богом, јер 999 од хиљаде вратиће се, проклињући мајчино млијеко што им паде на памет, да амо дођу. Има злата по мало у пијеску на доста миља дужине, а само на једном малом простору нашло се толико, да исплаћује труд и муку. Наравно, злата има у изобиљу за оне, који имају машине за то. Силна се безаконја овдје дешавају. Крађе бивају усред бијела дана, кад се људи одмакну од својих колиба, да траже дрва. Неколико их је погинуло од пушке, а тога ће све више бити. Човек мора да спава са пушком под главом, а без сумње, многи ће се још послужити пушком, док зима измакне. Има нас на растојању од једну и по миље 40, те смо створили заштитно друштво против допова. Ја живим сам у мојој колиби, што је врло рђаво по мене, јер је не могу ни за по часа оставити. Један писмоноша полази кроз пет, шест дана, да се боји, да ће морати препливати неколико миља, па ако ово писмо добијеш похваљено, знаћеш за што. Нисам примио никакво писмо, од како сам оставио Давсон, молим те пиши ми у Неме, Аласка. — Поздрав свима.“

Телеграми Бечког „Кор. Бира“.

РАЈХШТАТ, 18 јуна. — Јутрос било је вјенчање надвојводе Франца Фердинанда са графинjom Софијом Котек, која је данас добила титулу Књагиња Хоенберг.

ЦАРИГРАД, 21 јуна. — Пронеси се глас, да ће Књаз и Књагиња Напуљска доћи ових дана овамо.

ПАРИЗ, 22 Јуна. — Генерал Жамон, надзорник војске и генерал Делац, заповједник главног штаба, дали су оставку, која је примљена.

ДРЕЗДЕН, 23 Јуна. — Стање краљевско бива сваки дан боље.

БРИСЕЉ, 23 Јуна. — Младић Липидо, који је покушавао атентат на принца Уељског, данас је пуштен на слободу, јер је доказано, да је радио без расуђивања, али је стављен на расположење владе до своје 21 године.

Побуна у Кини.

ЛОНДОН, 17 јуна. — „Дели Експрес“ доноси из Шангаја, како је изашла царска објава, да су кинеске чете и побуњеници напали и спалили царски палац. — „Рајтер“ дознаје из поузданог извора, да су страним посланицима у Пекингу издати пасоши 6 о. м.

БЕРЛИН, 17 јуна. — Конзул телеграфисао из Чифу-а, да је Сејмур ослобођен и да се сада налази у Тијенчину, но не ана, да ли се код њега налазе страни посланици. Бомбардовање Тијенчина још једнако траје.

ЛОНДОН, 17 јуна. — „Дели Експрес“ дознаје из Шангаја, да се појавио непријатељски покрет противу Руса у Порт-Артуру и полуострву Лијаутунгу и у руској Манџурији.

ЛОНДОН 17 јуна. — Из приватног извора се сазнаје, да је између сила, које војују у Кини, постигнут споразум у овом смислу, да се одржи постојеће стање односно сфере утјецаја, трговинских угодаба, као и односно гаранције и пакнаде, која ће се тражити од Кине.

ЛОНДОН, 17 јуна. — Министар иностраних дјела добио је вијест, да се страни посланици налазе још у Пекингу.

ВАШИНГТОН, 17 јуна. — Кемпф јавља из Чифу-а, да је Сејмур са својом војском у Тијенчину, но да страни посланици нијесу код њега.

ЛОНДОН, 18 јуна. — Објављен је извјештај о Сејмуровој експедицији. Одјељење Сејмурово имао је на свом путу више сукоба са Боксерима и кинеским четима. Пошто је железнички саобраћај са Пекингом био прекинут, морао се је Сејмур повући натраг у Тијенчин, а за вријеме тог узмицања и опет је имао више сукоба са непријатељем. 23 јуна (по новом) заузео је Сејмур кинески арсенал код Тијенчина, а два дана доцније дошла му је у помоћ међународна војска и сјутри дан повратио се Сејмур и опет у Тијенчин. У свему имао је 62 мртва и 223 рањена.

ЛОНДОН, 18 јуна. — 910 људи укрцало се у Портсмауту за Кицу. Пуковник Дорвард јавља из Чифу-а, да су међународне чете зазеле арсенал сјевероисточно од Тијенчина. Боксери су имали велике губитке, а Инглези 4 убијена, а 15 рањених.

БЕРЛИН, 19 јуна. — Конзул њемачки у Чифу јавља, да су урођеничке чете убиле 18/VI. (по нов.) њемачког министра у Пекингу, кад је овај одио у министарство спољних послова.

РИМ, 19 јуна. — Заповједник брода „Елба“ јавља из Такуа, да су све легације у Пекингу разорене и спаљене, осим инглешке, француске и њемачке. Чланови дипломатског кора утекли су сви у инглешко посланство.

ПЕТРОГРАД, 19 јуна. — По званичним извјештајима, становништво кинеско из више крајева ставило се под заштиту руску, јер не симпатиса са Боксерима, а њихова се побуна све више шири.

ПЕТРОГРАД, 19 јуна. — Александар јавља, да је арсенал у Тијенчину заузет на јуриш 29/VI.

ТИЈЕНЧИН, 20 јуна. — Очекује се, да ће 30,000 кинеске војске ударити на Тијенчин.

ВИЛХЕЛМСХАФЕН, 20 јуна. — Цар Вилхем је наредио, да прва дивизија буде спремна, да одмах отплови у Кицу.

БЕРЛИН, 20 јуна. — Новине, говорећи о убијству њемачког посланика у Пекингу, чине одговорним владу кинеску и надају се, да ће ова нечувена поврједа међународног права, која треба да буде освећена, изазвати осјећаје солидарности код свију велесила.

ЛОНДОН, 20 јуна. — Из Шангаја јавља се, да се је принц Туан докопао особе цареве и царице-удовице и да је сам прегледао највишу власт. Новине из Шангаја јављају, да је велико међународно одјељење улетло у Пекинг, пошто је побједило савезничку војску Боксера и кинеских чета.

ВИЛХЕЛМСХАФЕН, 20 јуна. — Цар Вилхем, прегледавајући војску, која ће поћи у Кицу, држао је говор, у којем је рекао: У Пекингу догодио се нечувени злочин, који ниште да се примјерно казни. Он неће мировати, док њемачки барјак у заједници са барјацима других велесила, не буде истакнут у Пекингу, па онда да сви заједно диктирају мир Кини.

ЛОНДОН, 21 јуна. — Конзул у Тијенчину јавља, да су међународне чете запалиле три арсенала, у којима је било много ратног материјала. Новине из Шангаја доносе вијест из извора кинеског, да су убијена још два друга иностранна министра у Пекингу, а Сејмур да је рањен.

ПАРИЗ, 20 јуна. — Гласа се, да је инглешко посланство добило вијест, да је у Пекингу убијен министар француски и инглешки.

ВИЛХЕЛМСХАФЕН, 22 Јуна. — На официрском банкету држао је цар Вилхем говор, у којем је рекао: Величини Њемачке треба Океан; ни једна замашница одлука о овом не може се извршити без Њемачке и цара њемачког, а да тамо дође, употребитиће цар крајња средства. Цар је отпутовао пут сјевера.

ЛОНДОН, 22 Јуна. — Новине из Шангаја јављају, да ни један странац у Пекингу неће остати жив. Стање у посланству инглешком у Пекингу ужасно је; посланство је пуно болесних и рањених, а Кинези га не престају бомбардовати.

ПАРИЗ, 22 Јуна. — У министарство иностраних дјела није још стигла никаква вијест о убијству министра француског у Пекингу.

ЛОНДОН, 23 Јуна. — Шангајске новине јављају, да се је цар, приморан од принца Туана, још 19/VI (по новом) отровао опијумом. И царица је исто учинила, али она је још жива.

ШАНГАЈ, 23 јуна. — „Рајтер“ јавља, да три Кинеза, који су из Пекинга утекли, причају, како се је у инглешком посланству налазило око 2000 странаца, међу којима је било 400 војника, 100 царинарских чиновника, жена и дјеца, док им је трајала чебеана и храна. Посланство је доцније спаљено, а сви странци убијени.

ОБЈАВА.

У неђељу деветога јула ове год од 3 до 6 часова после подне, Команда Стојеће Војске даваће на јавни инканат уговор за: месо, паштету, ориз, кафу, цукар, маст, пасуљ и уље слатко, што је

потребито за издржавање стојеће војске од 1-ог августа ове 1900-те до 1-ог августа 1901 год.

При инканту меса моћи ће лиценцирати само они, ко у готовом новцу положи у кауцију команди стојеће војске двије хиљаде фиорина; или на непокретно добро увјерење надлежних му власти подкријепљено свијема законскијема и суцкијема формама, што би команда као кауцију заставила за своју сигурност према уговору.

На исти начин инканат ће се водити за паштету, ориз, кафу, цукар, маст, пасуљ и уље слатко, али кауција може бити у вриједности једну хиљаду фиорина.

Ко год зажели, услове уговора може виђети у сали дежурнога официра у Војном стану на Обилића Пољани, а деветога јула на 6. ура у вече уговори ће се потписати понудиоцима најнижих цијена.

Из канцеларије
Команде Стојеће Војске.

ЈА АНА ЧИЛАГ

са својом 185 центиметара дугом плавом и бујном косом, која је нарасла употребљујући цуних 14 мјесеци помалу сопственог производа. Моја је п-мада испитана од најгласовитијих ауторитета и пронађена као једино средство против испадњау косе, а постиже се сигуран успјех за рашење косе. Пријата је као једино и најбоље средство за сјачање тјемењаче. Употребом моје помаде ојача код господе брк и коса и добију послје кратке употребе како брк тако и коса природну свјетлост и јачину а отклања сједоћу косе све до дубоке старости.

Цијена 1 судића круна 2, 4, 6 и 10
Наручите се отпремају поштом сваки дан онима, који ловац унапријед пошаљу или привољу, да им се пошаљка поуваћем пошаље.
Наручите се шаљу на:

ANNA CSILLAG
Wien, I., Seilergasse, 5
Број 31 (11-20)
П. п.

Објава.

Сви они дужници који дугују покојноме Јову Геруну, умољавају се да повце дугујуће одма шаљу г. Петку Пајовићу на Цетине, за намирити ове дугове које дугује покојни Јово Герун.

Цетиньс. 1900.

Број 54 (3-3)
33

Комисија.